

Bea

Ica, a titkárnő, egy borongós, őszi reggelen behozta kislányát az irodába. Kötőhártya-gyulladásra van, nem veszik be az óvodába, nem tudom hova tenni, hadarta, de ne félj, csendes, jó gyerek.

Pálfalvi Béla épp csak bólintott, ujjai tovább verték a gép billentyűzetét, szorította a határidő, be kellett fejeznie a beszédet, amit majd a pártvezér elmond a Magyar Nők, Magyar Anyák Teaházában. Rutinszerűen szaporodtak a sorok, harcolni kell a liberálbolsevista csökevények ellen, mert szembe mennek az egészséges társadalom eszméjével, a család mindenekelőtt, a legszentebb kötelesség az anyai, írta.

Mire befejezte a munkát, megint érezte azt az ólmos, hónapok óta tartó fáradtságot, ami nemegyszer már azt is megnehezítette, hogy reggel kikeljen az ágyból. Burn out, mondta neki az orvos, pihenj. És ő tengeri hajóútra ment, hétvégeken edzőterembe és szaunába. Persze előre tudta, mindez nem fogja orvosolni baját, amit nem gyógyított meg semmi, sem az apai szigor, sem a politikai karrierért folytatott harc, de még a házassága sem, amely egyébként öt éve (a gardróbszobában lezajlott kínos esemény következtében) zátonyra futott.

A folyosó felé tartva Pálfalvi Bélának át kellett mennie Ica szobáján. Az asszony (máskor mindig rendben tartott) asztalán most színes ceruzák heverték, és közelebb lépve már látta a gyerekekkel színezett, papírfülekkel rögzíthető ruhákat, és alattuk a vastag kartonból kivágott nőalakot is.

Kezébe fogta, karcsú teste volt, akár egy Barbie babának, haját sárgára satírozták, szemét kékre, mosolygó száját rózsaszínre. Leült az asztal mellé, a papíruhák között babrált, végül egy piros kosztümet a babára igazított, aztán rápróbálta az estélyi ruhát, majd a joggingot, a télikabátot, végül az úszódresszt is. Tízéves önmaga lett, aki a lépcsőházban Verussal papírbabázott, és akit apja berángatott a lakásba, egy fiú nem babázik, ordította két hatalmas pofon között, aztán belökte a kishálóba. Még akkor is ott sírdogált az ágyon, amikor Ottó, a bátyja, becsörtetett a szobába, és fülébe sziszegte a szörnyű szót: buzi.

Pálfalvi úgy ejtette ki kezéből a papírbabát, mintha valami undorító tevékenységen kapták volna, kisetett az irodából, és mielőtt elhagyta az épületet, a mosdóban kétszer is kezet mosott.

Péntek volt, így este elment a Habárba, a szokásos találkozóóra, ahol eszmét cseréltek és terveket szőttek, pártjuk hogyan vethet gátat a világban jelentkező elkorcsosulásnak. Pálfalvi mindig aktív részese, sőt, szószólója volt ezeknek

a beszélgetéseknek, most azonban csendben ült, furcsa érzések gyötörték. Nemsokára fel is állt, úgy látszik, valami bujkál bennem, kért elnézést, és ott hagyta a társaságot.

És valami tényleg bujkált benne, mert ettől fogva hetekig küzdött a kínzó késztetés ellen, aztán december közepén (egy vasárnap délután) öltöztető papírbaba szettet rendelt az interneten. Két nap múlva, munka után ment el a csomagért a postára. Átvette, hazavitte, de a lépcsőházban megtorpant a kukatáró előtt: talán bele kéne hajítani ezt az egészet a szemétkébe, így ahogy van, felbontatlanul. Mégsem tette, felvitte a lakásba, bezárkózott, a sötétítőfüggönyt gondosan behúzta, és kibontotta a csomagot. Aprólékos gondnal körbevágta a ruhákat, vigyázva, hogy papírakasztóik sértetlenek maradjanak. Mikor végzett, játszani kezdett, és Bea (mert így nevezte el a babát) mindazt megtehetette, amit ő éveken keresztül nem.

Elkövetkező estéi java részét papírbabázással töltötte.

Ilyenkor különös sóvárgást érzett, de mindig meggyőzte magát, csak játék az egész, hiszen testének vágya Béláé maradt, időről időre lefeküdt nőekkel, és reggelenként továbbra is hibátlanul elegáns férfiként lépett ki lakása ajtaján, azzal az apró furcsasággal, hogy zakója zsebében egy kistükröt kezdett hordani. Ettől eltekintve munkáját ugyanúgy végezte, írta a beszédeket a normális társadalomról, péntek estéenként bólogatott a többiek fejtegetésére a libsi-bolsi fertőről, de egyre kevésbé érezte jól magát régi bőrében.

Még sokáig a papírbaba testesítette meg Beát, de május elején Pálfalvi Béla arckrémet és sminkkészletet szerzett be, vásárolt két virágmintás ruhát, és egy magassarkú szandált. Egyre gyakrabban fésült magának nőies frizurákat rövid, de dús hajából (egyszer még frufruval is kísérletezett). Ilyenkor halványra rúzsozta ajkát, pirosítót kent arccsontjára, feketére festette pilláit, és miután hol egyik, hol másik ruháját vette fel, leült a fotelba, elszívott egy cigarettát, és megivott egy gin tonikot. Ezeken az estéken már ő maga volt Bea.

Aztán egy kora nyári éjjelen beletette papírbabáját egy barna borítékba, és íróasztala fiókjába zárta.

Másnap reggel homlokba fésült hajjal, arcán finom sminkkel, virágmintás nyári ruhában, magassarkú szandálban hagyta el lakását.

Amikor belépett irodája ajtaján, Ica szája elé kapta kezét, Béla!?

Úgy negyedóra múlva Pálfalvi szobájában megjelent az épület biztonsági őre. Pálfalvi... khöm... *úr*, ha nem tévedek, makogott, felsőbb utasításra... felsőbb utasításra, ki kell innen vezetnem magát.

Pálfalvi szó nélkül követte a testes férfit.

Lifttel mentek le a földszintre, ott a biztonsági őr kitárta előtte az ajtót, ő pedig kilépett a napsütésbe.

Új szandálja még kicsit szorította a lábát, de nem bánta.